

(๓๑ ทวิ)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

คดีหมายเลขดำที่ ๓๕๔/๒๕๔๘

คดีหมายเลขแดงที่ ๓๙๑๐/๒๕๕๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓

วันที่ ๘ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ความอาญา

ระหว่าง	{	พนักงานอัยการจังหวัดศรีสะเกษ	โจทก์
		นายไพจิตร ศิลารักษ์	จำเลย

เรื่อง บุกรุก ทำให้เสียทรัพย์ ความผิดต่อเสรีภาพ

จำเลย อุทธรณ์ คำพิพากษา

ศาลจังหวัดศรีสะเกษ ลงวันที่ ๗ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ รับวันที่ ๗ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๘

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๓ เวลากลางคืนก่อนเที่ยง

จำเลยกับพวกที่หลบหนียังไม่ได้ตัวมาฟ้องรวม ๑๒ คน ร่วมกันบุกรุกเข้าไปในบริเวณฝายราษีไศล อันเป็นสถานที่ราชการ ซึ่งอยู่ในความครอบครองดูแลของนายประสิทธิ์ หวานเสร็จ วิศวกรหัวหน้าโครงการฝายราษีไศล โดยไม่ได้รับอนุญาตและไม่มีเหตุอันสมควร อันเป็นการรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของนายประสิทธิ์โดยปกติสุข และทุบ ทำลาย พังประตูด้านหน้าของฝาย-

ศาลอุทธรณ์ ภาค ๓
- 8 พ.ย. 2550
ศาลยุติธรรม

(๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๒ -

ราชินีไศลเสียหาย อันเป็นการทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่า หรือทำให้ไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ และกักตัก กักขัง หน่วงเหนี่ยว เจ้าพนักงานตำรวจ และเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ดูแลฝ่ายราชินีไศลไว้ ทำให้บุคคลดังกล่าวต้องปราศจากเสรีภาพในร่างกาย เหตุเกิดที่ตำบลหนองแค อำเภอราชินีไศล จังหวัดศรีสะเกษ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๐, ๓๖๐, ๓๖๔, ๓๖๕, ๘๓, ๙๑

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๐ วรรคแรก, ๓๖๐, ๓๖๕ (๒) (๓) ประกอบ ๓๖๔, ๘๓ เป็นการกระทำการเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ และฐานร่วมกันบุกรุกในเวลากลางคืน เป็นความผิดบทหนักที่มีโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานทำให้เสียทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ จำคุก ๒ ปี

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ตรวจสอบนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้อุทธรณ์โต้แย้งกันฟังได้เบื้องต้นว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง ได้มีผู้ชุมนุมกลุ่มสมัครพรรคคนจนประมาณ ๘๐๐ คน ร่วมกันฟังประตูทางเข้าฝ่ายราชินีไศล แล้วบุกรุกเข้าไปในพื้นที่โครงการฝ่ายราชินีไศล ซึ่งเป็นหน่วยงานราชการของกรมพัฒนาและส่งเสริมพลังงาน ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยมีว่า จำเลยกระทำผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่

โจทก์มีนายเวทกิตติ ไทยเสนา นายธวิษ ทวีโชติ นายวุฒิพงษ์ วงษ์แสนสาร นายประสิทธิ์ หวานเสรีจ ดาบตำรวจกิตติ ไสภาสพ ดาบตำรวจสันติ อ่อนหวาน พันตำรวจเอกสุรียา อภิรมยานนท์ สิบตำรวจเอกบุญเทียม แสงภารา ดาบตำรวจโกษา โกษาผล จำสิบตำรวจ-มัฆวาน เพียนอก ดาบตำรวจรณยุทธ อ่อนหวาน สิบตำรวจเอกเลิศพันธ์ ศรีพระราช จำสิบ-ตำรวจสุเมธี กตะศิลา นายทองสุข เพ็งศรี สิบตำรวจโทวสันต์ แสงเพชร นายวารินทร์ ติละบาล และนายเยี่ยมเพชร พลเยี่ยม เป็นพยานเบิกความทำนองเดียวกันใจความว่า เมื่อ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๓ เวลากลางวัน มีกลุ่มผู้ชุมนุมประมาณ ๘๐๐ คน รวมตัวกัน ที่บริเวณสามแยกปากทางเข้าฝายราชิไศล บ้านดอนงูเหล็ก ตำบลหนองแค อำเภอราชิไศล จังหวัดศรีสะเกษ ห่างจากฝายราชิไศลประมาณ ๓ ถึง ๕ กิโลเมตร เรียกร้องให้รัฐบาลเปิด-ประตูระบายน้ำออกจากฝายราชิไศลลงสู่แม่น้ำมูล พันตำรวจเอกสุรียา ผู้กำกับการสดเนิ-ตำรวจภูธรอำเภอราชิไศล จึงจัดกำลังเจ้าพนักงานตำรวจไปรักษาความสงบเรียบร้อย โดยใน วันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๓ ตั้งแต่เวลา ๒๐ นาฬิกา มีดาบตำรวจกิตติ ดาบตำรวจสันติ ดาบตำรวจรณยุทธ ดาบตำรวจโกษา จำสิบตำรวจมัฆวาน จำสิบตำรวจสุเมธี สิบตำรวจเอก-บุญเทียม สิบตำรวจเอกเลิศพันธ์ สิบตำรวจโทวสันต์ และเจ้าพนักงานตำรวจอื่นรวมประมาณ ๑๕ คน ไปทำหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อย กระทั่งเวลาประมาณ ๒ นาฬิกา ของวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๓ ดาบตำรวจกิตติ และดาบตำรวจสันติได้ออกตรวจดูความเรียบร้อยภายนอก ฝายราชิไศล พบกลุ่มผู้ชุมนุมกำลังเดินทางเข้าไปที่ฝายราชิไศล จึงแจ้งทางวิทยุสื่อสารให้ เจ้าพนักงานตำรวจและเจ้าหน้าที่ภายในฝายราชิไศลทราบ เจ้าหน้าที่จึงนำกุญแจพร้อมโซ่ไป-

คลังประตูทางเข้าฝ่ายราชสีไศลไว้ ต่อมาเวลาประมาณ ๓ นาฬิกา กลุ่มผู้ชุมนุมเดินทางไปถึงประตู ขณะนั้นมีนายเวทสถิต นายอิษ นายวุฒิพงษ์ นายประสิทธิ์ นายทองสุข นายวารินทร์ นายเยี่ยมเพชร สิบตำรวจเอกบุญเทียม ดาบตำรวจโกษา จำสิบตำรวจมัชวาน และสิบตำรวจเอกเลิศพันธ์ ฝ้าอยู่ที่ประตูทางเข้าด้านในฝ่ายราชสีไศล ส่วนจำเลยอยู่ด้านนอกกับกลุ่มผู้ชุมนุม สิบตำรวจเอกบุญเทียมขอเจรจากับกลุ่มผู้ชุมนุม และดาบตำรวจโกษาบอกกลุ่มผู้ชุมนุมว่า ภายในฝ่ายราชสีไศลเป็นสถานที่ราชการ อย่าบุกรุกเข้าไป กลุ่มผู้ชุมนุมไม่ยอมรับฟังและไม่เจรจาด้วย แต่ได้ฟังประตูบุกรุกเข้าไปภายในฝ่ายราชสีไศล แล้วปิดกั้นทางเข้าออกไม่ยินยอมให้เจ้าพนักงานตำรวจและเจ้าหน้าที่เข้าหรือออกไปจากฝ่ายราชสีไศล กระทั่งเวลาประมาณ ๑๗ นาฬิกา กลุ่มผู้ชุมนุมจึงยินยอมให้เจ้าพนักงานตำรวจและเจ้าหน้าที่เข้าออกได้ เห็นว่า พยานโจทก์ดังกล่าวเบิกความเชื่อมโยงให้เห็นเหตุการณ์เป็นลำดับขั้นตอนได้อย่างไม่มีข้อพิรุธและสอดคล้องต้องกัน ในสาระสำคัญ ข้อที่จำเลยอุทธรณ์ว่า จำเลยไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ในขณะที่เกิดเหตุ และพยานโจทก์เบิกความขัดแย้งกันนั้น เห็นว่า พยานโจทก์ปากสิบตำรวจเอกบุญเทียมเห็นจำเลยอยู่ที่ประตูกับกลุ่มผู้ชุมนุม และขณะที่เข้าไปเจรจากับกลุ่มผู้ชุมนุม คนที่คุยกับสิบตำรวจเอกบุญเทียมบอกว่า หากจะคุยให้ไปคุยกับจำเลยซึ่งเป็นหัวหน้า ดาบตำรวจโกษาเห็นจำเลยพูดคุยกับกลุ่มผู้ชุมนุมก่อนประตูจะถูกพังว่า ให้ฟังจำเลยคนเดียวไม่ต้องฟังคนอื่น จำสิบตำรวจมัชวานเห็นจำเลยสั่งกลุ่มผู้ชุมนุมว่า ไม่ต้องพูดคุยกับเจ้าหน้าที่ ให้ฟังจำเลยคนเดียว สิบตำรวจเอกเลิศพันธ์เห็นจำเลยให้จังหวะกลุ่มผู้ชุมนุมในการพังประตู และพยานรู้จักจำเลยมาก่อนเนื่องจากเป็นคนราชสีไศลด้วยกัน นายทองสุขและนายวารินทร์เห็นจำเลยยืนอยู่บนรถบรรทุกหกล้อในที่เกิดเหตุ

ขณะที่กลุ่มผู้ชุมนุมทั้งประตู่ โดยเฉพาะนายทองสุขยืนยันว่า จำจำเลยได้เพราะจำเลยมีตำแหน่ง คือปานดำที่บริเวณตาข้างขวาและเคยเห็นจำเลยเป็นประจำ นายประสิทธิ์และนายเยี่ยมเพชร ยืนยันว่า เคยรู้จักจำเลยมาก่อน เคยพูดคุยกับจำเลยหลายครั้งและมีการติดต่อประสานงานกับ จำเลยมาตลอด เนื่องจากจำเลยเป็นแกนนำกลุ่มผู้ชุมนุมคอยพาผู้ชุมนุมเรียกร้องตามจุดต่าง ๆ และเป็นผู้เจรจาต่อรองกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ขณะเกิดเหตุ นายเยี่ยมเพชรเห็นจำเลยอยู่ห่างจาก ประตู่ที่เกิดเหตุประมาณ ๕ ถึง ๑๐ เมตร และเป็นคนนำกลุ่มผู้ชุมนุมบุกเข้าไปในฝ่ายราชสี- ไสล ทั้งนี้ ไม่ปรากฏว่าพยานโจทก์ดังกล่าวมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน ไม่มีข้อระแวง ว่าจะกลั่นแกล้งปรักปรำจำเลย โดยเฉพาะจำเลยมีลักษณะพิเศษคือปานดำที่บริเวณตาข้างขวา ย่อมทำให้ง่ายแก่การจดจำ นอกจากนี้ขณะเกิดเหตุมีสภาพระทุมนและพยานโจทก์ไม่ได้ยืนรวม- กันอยู่ในจุดเดียวกัน ย่อมเห็นเหตุการณ์ในรายละเอียดได้ไม่เท่ากันเป็นธรรมดา และคำเบิกความ ของพยานโจทก์ที่แตกต่างกันเป็นเพียงรายละเอียดที่ไม่เป็นสาระสำคัญ จึงไม่ทำให้คำเบิกความ- ของพยานโจทก์ขาดน้ำหนักให้รับฟังแต่อย่างใด ดังนี้ เชื่อได้ว่าจำเลยอยู่ในเหตุการณ์ในขณะ เกิดเหตุ อุทธรณ์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ข้อที่จำเลยอุทธรณ์ว่า คดีนี้ทรัพย์สินที่เสียหายคือกุญแจซึ่งไม่ใช่ ทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ จึงไม่เป็นความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อ สาธารณประโยชน์นั้น เห็นว่า ได้ความจากบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุเอกสารหมายเลข จ.๑๑ ว่า กลุ่มผู้ชุมนุมได้บุกพังประตูต้นจนไซ้คล้องประตูหลุดออก ทำให้กลอนประตูยึดพื้นงอ ดังนี้ แม้ฝ่ายราชสีไสลจะเป็นทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ แต่ไซ้คล้องประตูและกลอน- ประตูไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของฝ่ายราชสีไสล การพังประตูโดยการดันจนไซ้คล้องประตูหลุดออกและ

กลอนประตูปิดพื้่งอ จึงหาเป็นความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ซึ่งทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๐ ไม่ คงเป็นเพียงความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๘ ซึ่งศาลมีอำนาจลงโทษจำเลยตามที่พิจารณาได้ความได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๒ วรรคท้าย เพราะความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๐ ย่อมรวมความผิดตามมาตรา ๓๕๘ อยู่ด้วย อุทธรณ์ข้อนี้ฟังขึ้น ข้อที่จำเลยอุทธรณ์ว่า ความผิดฐานหน่วงเหนี่ยวกักขังจะต้องได้ความว่า ผู้ถูกหน่วงเหนี่ยวกักขังไม่สามารถหาทางออกไปทางอื่นได้นั้น เห็นว่า ได้ความจากคำเบิกความของนายประสิทธิ์ ว่า ประตูที่ชาวบ้านมายึด ไม่มีเจ้าหน้าที่สามารถออกไปได้ ยกเว้นพยานกับนายโสภณ ศรีวิชัย ซึ่งเป็นหัวหน้าฝ่ายกฎหมายได้เดินลัดเลาะทางด้านหลังบ้านพักข้ามน้ำ แล้วหลบหนีออกไปได้ และทางพิจารณาไม่ปรากฏว่าการเดินลัดเลาะข้ามน้ำดังกล่าวจะเป็นอันตรายที่ไม่ควรเสี่ยง ดังนี้ การกระทำของจำเลยกับพวกจึงไม่เป็นการหน่วงเหนี่ยวกักขังอันจะเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๐ อุทธรณ์ข้อนี้ฟังขึ้น

สำหรับอุทธรณ์ข้ออื่นเป็นรายละเอียดที่ไม่เป็นสาระสำคัญไม่ทำให้คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เปลี่ยนแปลงไป จึงไม่วินิจฉัยให้ พยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนักรับฟังได้ว่า จำเลยกับพวกเป็นตัวการร่วมกันกระทำผิด โดยแบ่งหน้าที่กันทำในการฟังประตูทางเข้าฝ่ายราชินีไศลแล้วบุกรุกเข้าไปภายในฝ่ายราชินีไศล อันเป็นความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์และฐานร่วมกันบุกรุกในเวลากลางคืน ที่ศาลชั้นต้นพิพากษามานั้น ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เห็นพ้องด้วยบางส่วน อุทธรณ์ของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน

อนึ่ง โจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องว่า จำเลยเข้าไปหรือซ่อนตัวอยู่ในเคหสถาน อาคาร เก็บรักษาทรัพย์หรือสำนักงาน อันเป็นองค์ประกอบความผิด มาตรา ๓๖๔ แต่อย่างไรก็ดี ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๔ ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ไม่เห็นฟ้องด้วย อย่างไรก็ตามโจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยกับพวกร่วมกันบุกรุกบริเวณ ฝ่ายราชินีไศล อันเป็นการรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์อันเป็นองค์ประกอบสำคัญแห่งความผิดฐานบุกรุกตามมาตรา ๓๖๒ แม้โจทก์จะไม่ได้ขอให้ลงโทษตามมาตรา ๓๖๒ แต่เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ดังวินิจฉัยข้างต้น ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีอำนาจลงโทษตามมาตรา ๓๖๒ ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๒ วรรคห้า

พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๘, ๓๖๕ (๒) (๓) ประกอบมาตรา ๓๖๒, ๘๓ การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามมาตรา ๓๖๕ (๒) (๓) ประกอบมาตรา ๓๖๒ ซึ่งเป็นบทหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ จำคุก ๑ ปี ๖ เดือน ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก.

นายสิทธิชัย โชคสวัสดิ์ไพศาล

นายโสฬส สุวรรณเนตร์

นางพัชรวรรณ สวัสดิ์ทัต

(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

คดีหมายเลขดำที่ ๓๕๔/๒๕๕๘

คดีหมายเลขแดงที่ ๓๙๑๐/๒๕๕๐

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓

วันที่ ๑๕ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีนี้ได้ทำคำพิพากษาโดย นายโสฬส สุวรรณเนตร์
ได้ร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะและมีความเห็นพ้องกัน แต่นายโสฬส สุวรรณเนตร์
ได้ย้ายไปดำรงตำแหน่งที่ศาลอื่นก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้ จึงได้บันทึกไว้.

(นายชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม)
ประธานศาลอุทธรณ์ภาค ๓

คำสั่งที่ ๑๑๖

๒๐ มี.ค. ๒๕๕๑

ศาสตราจารย์ ดร. อรรถกฤษณ์ เทพาคำ

รองอธิการบดี

ศาสตราจารย์ ดร. อรรถกฤษณ์ เทพาคำ

อธิการบดี

ศาสตราจารย์ ดร. อรรถกฤษณ์ เทพาคำ

ศาสตราจารย์ ดร. อรรถกฤษณ์ เทพาคำ

นายกฤษฎาพัฒน์ ศิริจตุพจน์

(นางสาวอรรฉัตร วีระภาคย์การุณ)

ศาสตราจารย์ ดร. อรรถกฤษณ์ เทพาคำ

ศาสตราจารย์ ดร. อรรถกฤษณ์ เทพาคำ